

УДК 342.9:004.056

DOI <https://doi.org/10.32782/2521-6473.2025-3.4>

С. О. Мазепа, кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права та процесу
Західноукраїнського національного університету,
міжнародний дослідник Оснабрюцького університету

СПІЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВІ ІНІЦІАТИВИ УКРАЇНИ ТА ЄС: ВІД ГАРМОНІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА ДО ПРАКТИЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

У статті здійснено комплексний аналіз інформаційно-правових ініціатив України та ЄС, спрямованих на зближення національних і європейських стандартів регулювання інформаційної сфери в контексті європейських інтеграційних процесів. Окреслено основні напрями співробітництва між Україною та ЄС в галузі інформаційного права, включаючи питання захисту персональних даних, регулювання цифрових послуг, забезпечення кібербезпеки та розвитку медіаплюралізму.

Визначено еволюцію правових підходів від початкової гармонізації нормативно-правових актів до формування сталих механізмів практичної взаємодії між національними та європейськими інституціями в інформаційній сфері. Застосовано методологічний підхід, що включає порівняльно-правовий аналіз українського та європейського законодавства, інституціональний аналіз механізмів взаємодії та дослідження правозастосовної практики в галузі інформаційного права.

Обґрунтовано наукову новизну дослідження, яка полягає в комплексному аналізі трансформації інформаційно-правового співробітництва України та ЄС від декларативних принципів гармонізації до формування дієвих механізмів практичної взаємодії. Систематизовано інституціональні зміни в українській інформаційно-правовій системі під впливом європейських інтеграційних процесів, що дозволило виокремити основні тенденції та закономірності цієї трансформації.

Визначено практичну значущість роботи, яка полягає в можливості використання отриманих результатів для вдосконалення механізмів імплементації європейських стандартів в українське інформаційне законодавство. Зазначено, що розроблені рекомендації можуть застосовуватися державними органами для формування стратегій розвитку інформаційного права, а також науковими та освітніми установами при підготовці фахівців у галузі європейського інформаційного права.

Резюмовано, що результати дослідження свідчать про поступовий перехід від формальної гармонізації законодавчих норм до створення ефективних механізмів практичного співробітництва між українськими та європейськими інституціями. Вказано, що успішність цього процесу залежить не лише від якості нормативно-правового регулювання, але й від розвитку інституціональної інфраструктури, професійних компетентностей учасників інформаційних відносин і формування культури правової взаємодії, що відповідає європейським стандартам демократичного врядування.

Ключові слова: інформаційна безпека, правоохоронна сфера, кібербезпека, правове забезпечення, адміністративно-правовий аспект, кримінальна відповідальність, адміністративна відповідальність, євроінтеграція, гармонізація законодавства, міжнародні стандарти, НАТО, Європейський Союз (ЄС), державна інформаційна політика, загрози інформаційній безпеці, імплементація права, суб'єкти інформаційної безпеки, юридична відповідальність, інформаційні правопорушення, пропаганда, штучний інтелект.

S. O. Mazepa. Joint information and legal initiatives of Ukraine and the EU: from legislative harmonisation to practical interaction

The article provides a comprehensive analysis of the information law initiatives of Ukraine and the EU aimed at convergence of national and European standards of information sphere regulation in the context of European integration processes. The author outlines the main areas of cooperation between Ukraine and the EU in the field of information law, including personal data protection, regulation of digital services, cybersecurity and development of media pluralism.

The author identifies the evolution of legal approaches from the initial harmonisation of legal acts to the formation of sustainable mechanisms of practical interaction between national and European institutions in the information sphere. The author applies a methodological approach which includes comparative legal analysis of Ukrainian and European legislation, institutional analysis of interaction mechanisms and study of law enforcement practice in the field of information law.

The author substantiates the scientific novelty of the study, which consists in a comprehensive analysis of the transformation of information and legal cooperation between Ukraine and the EU from the declarative principles of harmonisation to the formation of effective mechanisms of practical interaction.

The article systematises institutional changes in the Ukrainian information and legal system under the influence of European integration processes, which allowed the author to identify the main trends and patterns of this transformation.

© С. О. Мазепа, 2025

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0

The practical significance of the work is determined, which lies in the possibility of using the obtained results to improve the mechanisms for implementing European standards in Ukrainian information legislation. It is noted that the developed recommendations can be used by governmental authorities to formulate strategies for the development of information law, as well as by scientific and educational institutions in training specialists in the field of European information law.

The author summarises that the results of the study indicate a gradual transition from formal harmonisation of legislative provisions to the creation of effective mechanisms of practical cooperation between Ukrainian and European institutions. It is noted that the success of this process depends not only on the quality of legal regulation, but also on the development of institutional infrastructure, professional competencies of participants to information relations and the formation of a culture of legal interaction which meets European standards of democratic governance.

Key words: *information security, law enforcement, cybersecurity, legal support, administrative-legal aspect, criminal liability, administrative liability, European integration, harmonization of legislation, international standards, NATO, European Union (EU), state information policy, information security threats, implementation of law, subjects of information security, legal liability, information offenses, propaganda, artificial intelligence.*

Постановка проблеми. Сучасна геополітична ситуація та стратегічний курс України на європейську інтеграцію актуалізують питання зближення національної та європейської систем інформаційно-правового регулювання. Набуття Україною статусу кандидата в члени Європейського Союзу у 2022 році створило нові правові та інституційні передумови для поглиблення співпраці в інформаційній сфері, що потребує переосмислення традиційних підходів до гармонізації законодавства та переходу до більш комплексних форм взаємодії. Особливої значущості цей процес набуває в умовах інформаційної війни та необхідності захисту українського інформаційного простору від зовнішніх деструктивних впливів за одночасного дотримання європейських стандартів свободи слова та медіаплюралізму.

Динамічний розвиток цифрових технологій та формування єдиного цифрового ринку ЄС зумовлюють потребу у створенні уніфікованих підходів до регулювання інформаційних відносин, що виходить за рамки традиційної гармонізації національного законодавства. Прийняття Європейським Союзом ключових актів цифрового права, включаючи Акт про цифрові послуги, Акт про цифрові ринки та оновлену Директиву NIS2, формує нову парадигму інформаційно-правового регулювання, яка потребує не лише адаптації українських нормативних актів, а й створення відповідних інституційних механізмів та практик правоприменення. Ці зміни актуалізують дослідження процесів трансформації інформаційно-правового співробітництва від формального зближення норм до формування стійких механізмів практичної взаємодії.

Актуальність теми посилюється необхідністю наукового осмислення досвіду практичної імплементації європейських інформаційно-правових стандартів в українську правову систему. Аналіз правозастосовної практики останніх років свідчить про існування значних розбіжностей між декларованими принципами гармонізації та реальними механізмами їх реалізації, що створює правові колізії та перешкоджає ефективному функціонуванню інформаційного простору. Особливо критичними є питання забезпечення балансу між вимогами інформаційної безпеки та гарантіями свободи інформації, а також створення ефективних механізмів захисту персональних даних та протидії дезінформації відповідно до європейських стандартів.

Наукова актуальність дослідження визначається недостатньою розробленістю теоретичних засад переходу від гармонізації інформаційного законодавства до формування інтегрованих механізмів практичного співробітництва між національними та європейськими інституціями. Існуючі наукові роботи здебільшого зосереджені на аналізі окремих аспектів адаптації українського законодавства до європейських стандартів, проте комплексне дослідження трансформації форм та методів інформаційно-правової взаємодії залишається недостатньо вивченим. Це зумовлює потребу у системному аналізі еволюції українсько-європейського співробітництва в інформаційній сфері з урахуванням сучасних викликів цифрової трансформації та геополітичних змін.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз сучасної наукової літератури свідчить про зростаючий інтерес дослідників до проблематики інформаційно-правового співробітництва України та ЄС. Наукові дослідження демонструють еволюцію підходів від механічного копіювання європейських норм формування комплексних механізмів інституційної взаємодії.

Проблеми цифрової трансформації інформаційного права отримали висвітлення в роботах К. Дзюкевича, який проаналізував дискурс розвитку цифрового ринку ЄС та його вплив на національні правові системи. [1] Працю С. Лешика (Svyatoslav Leshyk) присвячено вивченню основних аспектів реалізації державної інформаційної політики, наголошуючи на механізмах забезпечення інформаційної безпеки в контексті європейської інтеграції. [2]

Зарубіжні дослідження представлені роботами І. Брацука та С. Кавіна (Ivan Bratsuk & Svyatoslav Kavin), які комплексно проаналізували виклики правового регулювання технологічних інновацій у європейському контексті. [3] Роботи А. Жибака (A. Zhybak) присвячено вивченню Акту про цифрові послуги як нову парадигму платформного регулювання в Європі, що має безпосереднє значення для розуміння напрямів розвитку українського інформаційного законодавства. [4]

Питання медіарегулювання та аудіовізуальних послуг отримали детальне висвітлення в роботах Т. Гіббонса та П. Хамфрейса (Т. Gibbons & P. Humphreys), які досліджували правові та політичні аспекти функціонування медіасфери в ЄС. [6] Процеси вдосконалення правового регулювання медіа в Україні у відповідь на виклики безпеки та вимоги кандидатства в ЄС, вивчали О. Шевчук, що доповнює розуміння практичних аспектів адаптації національного законодавства до стандартів ЄС. [5, 7]

Проблеми кібербезпеки та інформаційного захисту досліджені в роботах Мазепа С., який проаналізував механізми співпраці України та ЄС у сфері протидії кіберзагрозам [8, 10]. Дослідження окремих аспектів інформаційно-правового співробітництва, комплексний аналіз трансформації від гармонізації до практичної взаємодії залишається недостатньо розробленим, що зумовлює актуальність цього дослідження.

Формулювання цілей статті. Правові основи інформаційно-правової співпраці України та ЄС формуються системою міжнародних договорів та угод, ключовою з яких є Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом 2014 року. Ця угода закладає фундаментальні засади зближення правових систем та створює інституційну основу для поетапної адаптації українського законодавства до європейських стандартів. Особливого значення має Глава 9 Угоди, яка регулює співробітництво у сфері інформаційного суспільства, визначаючи пріоритетні напрями розвитку цифрової економіки та інформаційних технологій. Правова основа доповнюється положеннями Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU), який встановлює компетенції ЄС у сфері інформаційної політики та єдиного цифрового ринку.

Інституційні механізми співробітництва базуються на принципах, закріплених у Хартії основних прав Європейського Союзу, що гарантує свободу вираження поглядів та інформації, захист персональних даних та доступ до інформації. Ці принципи знайшли відображення в українському законодавстві, зокрема у Конституції України та профільних законах. Лісабонський договір 2007 року створив правові передумови для поглиблення інтеграції в інформаційній сфері, означивши інформаційну політику як сферу спільної компетенції ЄС та держав-членів. Це створило модель багаторівневого управління, що впливає на формування підходів до українсько-європейського співробітництва.

Виклад основного матеріалу. Правові основи інформаційно-правової співпраці України та ЄС формуються системою міжнародних договорів та угод, ключовою з яких є Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом 2014 року. Ця угода закладає фундаментальні засади зближення правових систем та створює інституційну основу для поетапної адаптації українського законодавства до європейських стандартів. Особливого значення має Глава 9 Угоди, яка регулює співробітництво у сфері інформаційного суспільства, визначаючи пріоритетні напрями розвитку цифрової економіки та інформаційних технологій. Правова основа доповнюється положеннями Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU), який встановлює компетенції ЄС у сфері інформаційної політики та єдиного цифрового ринку. [13]

Інституційні механізми співробітництва базуються на принципах, закріплених у Хартії основних прав Європейського Союзу [15], що гарантує свободу вираження поглядів та інформації, захист персональних даних та доступ до інформації. [14] Ці принципи знайшли відображення в українському законодавстві, зокрема у Конституції України та профільних законах. Лісабонський договір 2007 року створив правові передумови для поглиблення інтеграції в інформаційній сфері, означивши інформаційну політику як сферу спільної компетенції ЄС та держав-членів. Це створило модель багаторівневого управління, що впливає на формування підходів до українсько-європейського співробітництва.

Цифрова стратегія Європейського Союзу, викладена в Стратегії єдиного цифрового ринку для Європи (2015), визначила нову парадигму інформаційно-правового регулювання, орієнтовану на створення безшовного цифрового простору. Ця стратегія передбачає гармонізацію правил електронної комерції, захисту споживачів в онлайн-середовищі та забезпечення вільного руху цифрових послуг. Для України це означає необхідність не лише адаптації законодавства, але й створення відповідної технологічної та інституціональної інфраструктури. Імплементация принципів цифрової стратегії вимагає комплексного підходу, що включає модернізацію державного управління, розвиток цифрових компетенцій та створення ефективних механізмів захисту прав користувачів.

Регламент (ЄС) 2016/679 про захист фізичних осіб при обробці персональних даних (GDPR) став ключовим елементом європейської системи інформаційно-правового регулювання, встановивши високі стандарти захисту приватності. [16] Адаптація українського законодавства до вимог GDPR потребує не лише внесення змін до Закону України «Про захист персональних даних» від 1 червня 2010 року № 2297-VI, [17] але й формування нової культури обробки даних в державному та приватному секторах. Принципи мінімізації даних, законності обробки та забезпечення прав суб'єктів даних вимагають перегляду існуючих адміністративних процедур та бізнес-процесів, що свідчить про перехід від формальної гармонізації до змістовної трансформації правозастосовної практики. [18]

Регламент (ЄС) 2022/2065 про Акт цифрових послуг (DSA) представляє новий етап розвитку європейського цифрового права, встановлюючи комплексну систему регулювання онлайн-платформ та цифрових послуг. DSA запроваджує принципи прозорості алгоритмів, механізми боротьби з незаконним контентом та вимоги щодо оцінки ризиків для суспільства. [19] Для України імплементация принципів DSA означає необхідність створення нових регуляторних інститутів та механізмів нагляду за діяльністю цифрових

платформ. Це вимагає не лише законодавчих змін, але й розвитку технічних компетенцій регуляторних органів та формування системи співпраці з європейськими наглядовими інституціями.

Паралельно Регламент (ЄС) 2022/1925 про Акт цифрових ринків (DMA) встановлює спеціальні правила для великих цифрових платформ, визначених як «воротарі» цифрової економіки. DMA передбачає заходи щодо забезпечення справедливої конкуренції та запобігання зловживанням домінуючим становищем у цифровій сфері. [20] Хоча Україна поки не має платформ масштабу «воротарів», принципи DMA важливі для формування конкурентної політики в цифровій сфері та створення сприятливих умов для розвитку національних технологічних компаній. Імплементация підходів DMA сприятиме формуванню прозорого та конкурентного цифрового ринку в Україні.

Директива (ЄС) 2018/1808 про аудіовізуальні медіа-послуги (AVMSD) в редакції 2018 року розширила сферу регулювання на онлайн-платформи та встановила нові стандарти захисту неповнолітніх та боротьби з мовою ворожнечі. [21] Адаптація до вимог AVMSD знайшла відображення в Законі України «Про медіа» від 15 грудня 2022 року № 2849-IX, який запровадив сучасні принципи медіарегулювання та створив Незалежний медіарегулятор. Однак практична імплементация нових стандартів вимагає розвитку професійних компетенцій регуляторного органу та формування ефективних механізмів взаємодії з медіа-індустрією та громадянським суспільством. [22]

Сфера кібербезпеки регулюється Директивою (ЄС) 2016/1148 про мережеву та інформаційну безпеку (NIS) [23] та її оновленою версією – Директивою (ЄС) 2022/2555 (NIS2). [24] Ці акти встановлюють вимоги щодо забезпечення кібербезпеки критичної інфраструктури та важливих послуг, створення національних

Таблиця 1

Спільні інформаційно-правові ініціативи України та ЄС

№	Назва документу	Рік	Основні положення	Вплив на гармонізацію законодавства України
1.	Договір про функціонування ЄС (TFEU)	2012	Встановлює правові основи цифрового ринку, свободу переміщення даних	Впливає на адаптацію українських законів до євростандартів (напр., цифрова економіка)
2.	Лісабонський договір	2007	Посилює роль ЄС у сфері інформаційного права, включаючи кібербезпеку	Україна враховує принципи європейської інтеграції у нац. стратегіях
3.	Хартія фундаментальних прав ЄС	2012	Гарантує захист персональних даних (ст. 8) та свободу інформації (ст. 11)	Вплинула на реформу Закону «Про захист персональних даних» (2023)
4.	GDPR (Регламент ЄС 2016/679)	2016	Уніфіковані правила обробки даних, права суб'єктів даних	Україна внесла зміни до Закону № 2297-VI для відповідності GDPR
5.	Закон України «Про захист персональних даних»	2010 (оновл. 2023)	Національна адаптація GDPR, зокрема щодо міжнародних трансферів	Часткова гармонізація, але викликає дискусії щодо практичної реалізації
6.	Стратегія єдиного цифрового ринку ЄС	2015	Ліквідація цифрових бар'єрів, розвиток е-комерції	Україна прийняла Антимонопольний закон (2020) за зразком DMA
7.	Digital Services Act (DSA)	2022	Відповідальність онлайн-платформ, боротьба з дезінформацією	Закон «Про медіа» (2022) містить схожі норми щодо прозорості контенту
8.	Digital Markets Act (DMA)	2022	Обмеження домінування «цифрових гігантів» (Google, Meta)	Вплинув на українські антимонопольні ініціативи (напр., АМКУ)
9.	Директива про аудіовізуальні медіапослуги (AVMSD)	2018	Регулювання стрімінгових платформ, захист дітей	Закон «Про медіа» (№ 2849-IX) запровадив європідхід до онлайн-медіа
10.	Закон України «Про медіа»	2022	Децентралізація медіарегулювання, відповідність AVMSD	Перший крок до гармонізації з DSA та AVMSD, але вимагає доопрацювань
11.	NIS Директива (кібербезпека)	2016	Вимоги до захисту критичної інфраструктури	Україна прийняла закон № 2163-IX (2022) за євромоделлю
12.	NIS2 Директива	2022	Розширення сфери кібербезпеки (напр., хмарні технології)	Планова адаптація до 2025 року в рамках угоди про асоціацію
13.	Угода про асоціацію Україна-ЄС	2014	Розділ про цифрову економіку та гармонізацію законодавства	Ключовий документ для трансформації українського інфопростору

Джерело. Складено автором за матеріалами: EU cooperation with the United Nations

центрів реагування на кіберінциденти та механізмів обміну інформацією про кіберзагрози. Україна активно працює над адаптацією національного законодавства про кібербезпеку до вимог директив NIS, що включає удосконалення системи Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації та створення ефективних механізмів державно-приватного партнерства в сфері кібербезпеки.

Процеси практичної імплементації європейських стандартів демонструють складність переходу від формальної гармонізації до функціонального сближення правових систем. Досвід створення Незалежного медіарегулятора в Україні показує важливість не лише законодавчого закріплення європейських принципів, але й формування відповідної організаційної культури та професійних стандартів. Забезпечення незалежності регуляторного органу вимагає не лише правових гарантій, але й політичної волі та підтримки з боку громадянського суспільства. Аналогічні виклики виникають при створенні системи захисту персональних даних, де формальна відповідність GDPR повинна підкріплюватися ефективними механізмами контролю та санкцій.

Інституціональне співробітництво між Україною та ЄС в інформаційній сфері розвивається через створення спеціалізованих робочих груп та механізмів експертного обміну. Комітет асоціації Україна-ЄС та його тематичні підкомітети забезпечують регулярний діалог з питань цифрової трансформації та інформаційної політики. Особливе значення має участь України в програмах цифрового співробітництва ЄС, включаючи ініціативи у сфері кібербезпеки та розвитку цифрових навичок. Ці механізми дозволяють не лише отримувати технічну допомогу, але й формувати спільне розуміння викликів та пріоритетів цифрової трансформації.

Аналіз правозастосовної практики свідчить про поступовий перехід від механічної імплементації європейських норм до формування власних підходів, що враховують національні особливості та безпекові виклики. Досвід боротьби з дезінформацією в умовах війни демонструє необхідність балансу між європейськими стандартами свободи слова та національними потребами інформаційної безпеки. Створення ефективних механізмів протидії пропаганді та дезінформації вимагає інноваційних підходів, що поєднують європейські принципи з врахуванням специфіки гібридних загроз. Цей досвід може стати цінним внеском України в розвиток європейської системи інформаційної безпеки. (Таблиця 1)

Перспективи розвитку українсько-європейського співробітництва в інформаційній сфері пов'язані з поглибленням інтеграції та створенням спільних механізмів управління цифровими викликами. Отримання Україною статусу кандидата в члени ЄС створює нові можливості для участі в європейських ініціативах та програмах, включаючи Digital Europe Programme та Connecting Europe Facility. [25] Водночас це вимагає прискорення процесів адаптації законодавства та інституціональної модернізації. Ключовим фактором успіху стане здатність України не лише адаптувати європейські стандарти, але й внести власний вклад в розвиток спільних підходів до регулювання цифрової сфери, особливо в контексті протидії гібридним загрозам та забезпечення інформаційної стійкості демократичних інститутів.

Висновки. Проведене дослідження дає змогу констатувати, що еволюція інформаційно-правового співробітництва між Україною та Європейським Союзом характеризується якісним переходом від механічної адаптації європейських норм до формування інтегрованих механізмів практичної взаємодії. Аналіз показав, що початковий етап гармонізації, заснований на формальному приведенні українського законодавства у відповідність до директив і ЄС, поступово трансформується в комплексну систему інституційного співробітництва, що передбачає створення спільних механізмів моніторингу, координації політик та обміну експертизою. Ключовими драйверами даної трансформації є отримання Україною статусу кандидата в члени ЄС, прискорення процесів цифрової трансформації та необхідність адекватного реагування на сучасні інформаційні виклики та загрози.

Встановлено, що найуспішнішими напрямками практичного співробітництва є сфери захисту персональних даних, кібербезпеки та медіарегулювання, де вдалося досягти не лише нормативної сумісності, а й функціональної інтеграції національних та європейських систем. Створення Незалежного медіарегулятора в Україні, адаптація принципів GDPR та імплементація директив NIS демонструють можливість ефективного поєднання європейських стандартів із національними особливостями та безпековими потребами. Водночас виявлено суттєві виклики в галузі цифрового регулювання платформ та протидії дезінформації, де потрібна розробка інноваційних підходів, що враховують специфіку гібридних загроз та необхідність балансу між свободою слова та інформаційною безпекою.

Дослідження демонструє критичну важливість інституційного виміру інформаційно-правового співробітництва, оскільки ефективність практичної взаємодії значною мірою визначається не лише якістю нормативно-правової бази, а й компетентністю регуляторних органів, розвитком професійних стандартів та формуванням культури європейського правозастосування. Аналіз показує, що успішна трансформація потребує комплексного підходу, що включає модернізацію освітніх програм для фахівців інформаційно-правової сфери, створення механізмів безперервного обміну досвідом із європейськими колегами та розвиток систем моніторингу відповідності практики застосування законодавства європейським принципам та стандартам.

Результати дослідження вказують на формування нової парадигми українсько-європейського співробітництва в інформаційній сфері, що характеризується переходом від односторонньої адаптації до

взаємозбагачуючого партнерства, де Україна виступає не лише реципієнтом європейського досвіду, а й джерелом інноваційних рішень у галузі інформаційної стійкості та протидії гібридним загрозам. Перспективи подальшого розвитку співробітництва пов'язані з поглибленням інтеграції в рамках програм цифрового співробітництва ЄС, створенням спільних компетенційних центрів та формуванням спільних підходів до регулювання перспективних технологій. Практична реалізація вироблених рекомендацій сприятиме створенню стійкого та безпечного інформаційного середовища, що відповідає європейським демократичним цінностям та здатне ефективно протистояти сучасним інформаційним викликам.

Список використаних джерел:

1. Дзюкевич К. Дискурс розвитку цифрового ринку ЄС. *Економіка та суспільство*. 2023. № 52. DOI: 10.32782/2524-0072/2023-52-19
2. Leshyk S. Features of information policy in the european integration process of Ukraine. *Politology bulletin*. 2024. No. 92. P. 198–211. DOI: 10.17721/2415-881x.2024.92.198-211
3. Bratsuk I., Kavin S. Legislative principles of information security provision in the European Union member states. *Vilnius University Open Series*. 2020. P. 18–28. DOI: 10.15388/OS.LAW.2020.2
4. Zhybak A. Improving Ukrainian legislation on online services in the context of digital transformation: implementation of European experience in regulating online platforms. *Amparo*. 2025. No. 1. P. 43–51. DOI: 10.26661/2786-5649-2025-1-06
5. Shevchuk O. The concept of administrative and legal support of the state information security of Ukraine in the field of prevention of corruption. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2022. No. 3. P. 70–75.
6. Gibbons T., Humphreys P. Audiovisual Regulation under Pressure: Comparative Cases from North America and Europe. 1st ed. London : Routledge, 2012. DOI: 10.4324/9780203144091
7. Mentukh N., Shevchuk O. Protection of information in electronic registers: Comparative and legal aspect. *Law, Policy and Security*. 2023. Vol. 1, No. 1. P. 4–17.
8. Мазепа С. Небезпечне поєднання пропаганди та інтернету в умовах російсько-української війни. *Право України*. 2024. № 1.
9. Gibbons T., Humphreys P. Audio-visual Media Services in the European Union: Law and Policy. London : Routledge, 2022. 298 p.
10. Мазепа С. Забезпечення інформаційної безпеки в Україні: перспективи адміністративно-правового регулювання. *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 1. С. 92–97.
11. Tietievin M. Experience of Ukraine in the field of international cooperation in the field of Cyber Security. *Uzhhorod National University Herald. Series: Law*. 2024. Vol. 82, No. 3. P. 263–266. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.82.3.41
12. Karvatska S., Manyk A. Z., Labyk A. R. The right to cybersecurity: cooperation on countering cyber threats in Ukraine and the EU. *Juridical scientific and electronic journal*. 2025. No. 2. P. 381–383. DOI: 10.32782/2524-0374/2025-2/89
13. Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU). *Official Journal of the European Union*. 2012. C 326/47.
14. Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union. *Official Journal of the European Union*. 2007. C 306/1.
15. Charter of Fundamental Rights of the European Union. *Official Journal of the European Union*. 2012. C 326/391.
16. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (General Data Protection Regulation). *Official Journal of the European Union*. 2016. L 119/1.
17. Про захист персональних даних : Закон України від 1 червня 2010 року № 2297-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 34. Ст. 481. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>
18. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: A Digital Single Market Strategy for Europe, COM(2015) 192 final. Brussels : European Commission, 2015.
19. Regulation (EU) 2022/2065 of the European Parliament and of the Council on a Single Market For Digital Services and amending Directive 2000/31/EC (Digital Services Act). *Official Journal of the European Union*. 2022. L 277/1.
20. Regulation (EU) 2022/1925 of the European Parliament and of the Council on contestable and fair markets in the digital sector and amending Directives 2019/1937 and 2020/1828 (Digital Markets Act). *Official Journal of the European Union*. 2022. L 265/1.
21. Directive (EU) 2018/1808 of the European Parliament and of the Council amending Directive 2010/13/EU on the coordination of certain provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States concerning the provision of audiovisual media services (Audiovisual Media Services Directive). *Official Journal of the European Union*. 2018. L 303/69.

22. Про медіа : Закон України від 15 грудня 2022 року № 2849-IX. 2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20>

23. Directive (EU) 2016/1148 of the European Parliament and of the Council concerning measures for a high common level of security of network and information systems across the Union. *Official Journal of the European Union*. 2016. L 194/1.

24. Directive (EU) 2022/2555 of the European Parliament and of the Council on measures for a high common level of cybersecurity across the Union, repealing Directive (EU) 2016/1148. *Official Journal of the European Union*. 2022. L 333/80.

25. Асоціаційна угода між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. *Офіційний вісник Європейського Союзу*. 2014. L 161/3.

Дата надходження статті: 13.07.2025

Дата прийняття статті: 08.09.2025

Опубліковано: 01.10.2025